14/01/2021

Η μαρτυρία ενός ορφανού παιδιού για τον Αρχιμ. Γρηγόριο

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Κύπρου

Στον Ιερό Ναό Παναγίας Ευαγγελιστρίας Παλλουριωτίσσης τελέσθηκε σήμερα το πρωί η εξόδιος ακολουθία του μακαριστού Αρχιμανδρίτου Γρηγορίου Μουσουρούλη, Αρχιγραμματέα της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Κύπρου. Της κηδείας επρόκειτο να προστεί η Α.Μ. ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομος, συμπαραστατούμενος από μέλη της Ιεράς Συνόδου.

Για τον Αρχιμανδρίτη Γρηγόριο, που εκοιμήθη την Δευτέρα, 11 Ιανουαρίου 2021, δίνει τη δική του μαρτυρία στον ιστότοπο sigmalive ένα ορφανό παιδί, του οποίου στάθηκε σαν πατέρας.

Πρόκειται για τον Νεκτάριο Παρτασίδη, ο οποίος μέσα από το κείμενο του εξαίρει το θεάρεστο έργο του Αρχιμανδρίτη Γρηγόριου.

Διαβάστε αυτούσια τη μαρτυρία:

«Ἔξωθεν καλή μαρτυρία»

Δεκαεπτά ολόκληρα χρόνια είναι αυτά, οκτώ από τα οποία «μάστρε μου», εργάστηκα στο βιβλιοπωλείο «Ὁ Σωτήρ», εκεί στην οδό Ελλάδος, προτού να

επιδιώξω τον στόχο για ακαδημαϊκή σταδιοδρομία. Κάτι στο οποίο με έσπρωχνες, η αλήθεια. Θλίβομαι ψυχικά και μου κοστίζει αφάνταστα, όπως νομίζω και σε όλους τους καλοπροαίρετους ανθρώπους που είτε λίγο, είτε πολύ, είχαν αγαθή τύχη να γνωρίσουν την ανεξίκακη και θυσιαστική μορφή σου, από τότε που ήσουν ακόμη ο λαϊκός, Γρηγόριος Μουσουρούλης. Όμως «μάστρε μου», δεν σου κρύβω ότι «ανθρωπίνως» καθώς θα έλεγες κι εσύ, με βασανίζει προσώρας το γιατί, το πώς, ίσως και περισσότερο μάλλον που οι συνθήκες κοινωνικής αποστασίωσης, σε καθήλωσαν ολομόναχο, όπως συμβαίνει δυστυχώς και με τόσους άλλους συνανθρώπους μας, να παλεύεις στο κρεβάτι του πόνου με την «επάρατη» πανδημία. Δεν το περίμενα. Αλλά και ποιος το περίμενε. Πάντως, εκείνο που εύχομαι -πάλι με τη στενή ανθρώπινη λογική- είναι ουδέποτε να χρειαζόταν να γραφτεί οτιδήποτε στο χαρτί.

Να ξέρεις ότι με τη βαριά τροπή της κατάστασης, βρίσκομαι σε δύσκολη θέση. Δεν μπορώ να σε συναγωνιστώ ισομερώς, εφ’ όσον βλέπεις δεν διαθέτω ούτε τη δοκιμασμένη προφορική ή γραπτή ρητορική σου πείρα του φιλόλογου ή του θεολόγου. Πρωτίστως, διότι «εκ νεότητός» σου παραμένεις αγνός νησιώτης και φιλότιμος πατριώτης δίχως μισαλλοδοξίες, είσαι άνθρωπος των έργων, της ευθύνης και του μόχθου. Ασκείς λειτούργημα. Κάτι που ελάχιστοι αντιλαμβάνονται στις σύγχρονες και πολύπλοκες κοινωνίες της εξεικόνισης, της αφθονίας, συχνά του δήθεν επαγγελματισμού και της ψηφιακής δικτύωσης. Απουσιάζει το μέτρο σύγκρισης. Εσύ όντας «μακάριος ανήρ», ποτέ δεν συμπαθούσες τα βαρύγδουπα λόγια, τις πομπώδεις τυμπανοκρουσίες, τις μεγάλες θέσεις και τα αξιώματα. Το ξεχωρίζω πλέον σαφώς. Διατηρείς μιαν άδολη καλοσύνη που ξεπερνά τα συμβατικά όρια, που είναι ικανή να συγχωρεί «πάντας ἀδιακρίτως».

Από κάθε μετερίζι όπου διακονείς, σε παρατηρώ μονίμως να εργάζεσαι με ζήλο για το γενικότερο συμφέρον, αθόρυβα, ταπεινά, αισιόδοξα και κατ’ ουσία χριστιανικά. Θα ήταν μεγάλο ατόπημα όμως, να μιλώ ωσάν να διεκδικώ αποκλειστικότητα στην πατρική σου στοργή. Το ξέρω καλά. Ξοδεύεις αλογάριαστα με υλικά και πνευματικά μέσα, «όταν αλύπητη, βαριά ξεσπά η Ανάγκη και προστάζει», εφ’ όσον τόσοι και τόσοι άνθρωποι στηρίζονται ή βρίσκουν απάνεμο καταφύγιο κοντά σου, ειδικότερα τα τελευταία χρόνια ως κληρικός. Κάποτε με παραξένεψε η ιδέα να σε αποδεχθώ ως Αρχιμανδρίτη, και να σε αποκαλώ πατέρα Γρηγόριο. Αναθεωρώ επίσημα λοιπόν τη στάση μου. Βρίσκω μάλιστα, πως το ιερατικό σχήμα συναρμόζει με το ίδιον του χαρακτήρα σου. «Ἕκαστος ἐν ᾧ ἐκλήθη», σωστά;

Σου μιλώ σε χρόνο ενεστώτα και σε παρακαλώ να μου επιτρέψεις μια τέτοια συνειδητή αποτόλμηση. Δεν παρασύρθηκα ούτε στιγμή να ξεχαστώ και δεν θέλω να σε κουράσω στη σημερινή Εξόδιο Ακολουθία σου. Η δυσάρεστη είδηση ότι

«αναχώρησες» τα χαράματα της περασμένης Δευτέρας και ειδικά στο ξεκίνημα του νέου έτους, είμαι βέβαιος ότι συγκλόνισε εκατοντάδες δικών σου ανθρώπων, συγγενών, πνευματικών παιδιών, συνεργατών, φίλων, γνωστών, επιστημόνων και άλλων, στην Κύπρο, στην Ελλάδα, σε άλλες χώρες του εξωτερικού, που προσεύχονταν ολονυχτίς ή που ανήσυχοι δεν μπορούσαν να κοιμηθούν, με την ελπίδα να συμβεί το θαύμα σε τούτο το αδιέξοδο της υγείας σου. Άλλωστε το ίδιο έκαμα. Και σου ομολογώ, ότι με τίποτε δεν αντέχω πια να χάνονται οι δυσεύρετοι άνθρωποι, ενόσω βουλιάζουμε στο συρφετό της αυτοκαταστροφικής ιδιοτέλειας, την έλλειψη στοιχειώδους ανθρωπιάς, την πρόχειρα φτιασιδωμένη υποκρισία που μας δέρνει. Μην το πάρεις στραβά, δεν παραπονιέμαι. Απλά δεν το μπορώ. Σου το έλεγα σχεδόν πάντα άλλωστε, όταν συζητούσαμε σε κάθε ευκαιρία που δινόταν για «απλαισίωτο συμπνευματισμό».

Έτσι αν επιμείνω αυθαίρετα, ότι κάπως εκφράζω και άλλα πρόσωπα, το λιγότερο που οφείλουμε σε σένα ως κατακλείδα της επίγειας ζωής σου, καθότι πια τη διαδέχεται η ιστορικότητα του βίου σου, το πιο έντιμο μνημόσυνο, είναι να δίνουμε την «ἔξωθεν καλή μαρτυρία». Όχι πως την χρειάζεσαι. Αλλά τούτο -προσωπικά τουλάχιστον- θα σου το χρωστώ σαν ευγνωμοσύνη. Και είναι πράγματι γλυκιά παρηγοριά, ότι σε συνάντησα. Ίσως, γιατί τώρα καταλαβαίνω μάλλον καλύτερα το συγκεκριμένο απόσπασμα από τους ψαλμούς του Δαβίδ, πως «τὸ ἑσπέρας αὐλισθήσεται κλαυθμὸς καὶ εἰς τὸ πρωΐ ἀγαλλίασις».

Σε χαιρετώ».